

[Esther Malling Pedersen.]

forslag er de saakaldte Seksualklinikker, som skal oprettes ved det offentlige Foranstaltning, og som skal have en dobbelt Opgave: at give alle svangre Kvinder, som henvender sig derom, Raad og Bistand og give Befolkningen, saavel Mænd som Kvinder, Vejledning i Seksualhygiejne. Ogsaa med Hensyn til dette Punkt kan jeg paa min Gruppes Vegne slutte mig til mit Partis Stilling i det andet høje Ting og anbefale det af mit Parti stillede Forslag, hvorved man fuldstændig gaar bort fra disse Klinikker.

Disse Klinikkers første Opgave, Raad og Bistand til svangre Kvinder, vil utvivlsomt kunne løses ad anden Vej. Det vilde være langt naturligere, at Læger og Jordemødre tog denne Opgave op, og at de nye Institutioner, Sundhedsplejersker og Børneplejestationer, traadte vejledende til, ogsaa for Børnene var bragt til Verden.

Hvad angaar Klinikkerne anden Opgave, Vejledning i Seksualhygiejne, henvises der i Forslagets Bemærkninger til Kommissionsbetænkningen Side 103—05, hvori det hedder, at

„nogen særlig Aktivitet for at opmuntre til Benyttelse af præventive Midler finder Udvalget ikke, der bør udvises fra det offentlige Side, men som Forholdene har udviklet sig her i Landet, bør der af Offentligheden træffes Foranstaltninger til, at enhver voksen Person, Mand eller Kvinde, der ønsker Oplysninger om seksuelle Spørgsmaal, herunder Brugen af de ovennævnte Midler, kan faa saadanne Oplysninger under betryggende Former.“

Disse Klinikker stilles altsaa til Raadighed for bl. a. Landets mandlige og kvindelige Ungdom, som ganske vist ikke skal opmuntres til at benytte de svangerskabsforebyggende Midler, men som dog skal have fuld Adgang til at faa de Oplysninger, de har Brug for for uden Følger at kunne leve sammen uden for Ægteskab. Jeg kan ikke se rettere, end at dette i alt Fald er Begyndelsen til en Omvæltning af den Opfattelse af Samfundets Grundlag, som dog trods alt endnu anerkendes af det store Flertal i vort Land: Ægteskabet og Hjemmet som det fundamentale.

Der er nemlig, forekommer det mig, et meget stort Skridt fra dette, at Lægen i givet Tilfælde træder til med Raad og Vejledning og i det hele taget giver Oplysning, og til, at Offentligheden tager det op som sin Opgave at gøre det muligt for Ungdommen at føre Samliv uden at stifte Hjem

og uden at indgaa Ægteskab. Dette kunde man maaske kalde den rent samfundsmæssige Side af Sagen, men den har ogsaa en anden Side, som jeg vil kalde den kulturelle eller moralske. Et sundt kulturelt Standpunkt opnaas aldrig ved at undergrave Ansvarsfølelsen. Jeg ved meget vel, at det fra de paa dette Punkt radikalt indstillede vil blive gjort gældende, at det netop er Ansvarsfølelsen hos de unge, der bevirker, at de ikke vil sætte Børn i Verden. Jeg tør ikke afvise denne Paastand, jeg tør ikke benægte, at dette kan gælde i nogle Tilfælde, men er det rigtigt, saa maa de, der fremsætter Paastanden, ja, for saa vidt vi alle, være klar over, at dette er i Virkeligheden en meget alvorlig Anklage, ja, man kan sige en knusende Dom over hele den Udvikling, vi er inde i. Hvis Forholdene er blevet af en saadan Art, at vor Ungdom ikke mener det forsvarligt at fortsætte Slægten, da er der for Alvor noget galt, og da er det paa højeste Tid, vi sætter ind, ikke negativt som her er foreslaaet, men positivt, at vi prøver at skabe en nye Mentalitet, en ny Indstilling med mere Respekt for og mere Alvor til at leve Livet, og finder de rigtige Veje til at skabe Fremtidsmuligheder for de unge; for det, man her vil gøre, er jo dog negativt, baade naar der drejer sig om Svangerskabsafbrydelse og om Vejledning til Goldhed.

Men selv om man nu indrømmer, at det virkelig er Ansvarsfølelsen, der for nogles Vedkommende ligger bag ved Ønsket om at fritages for et Samlivs eventuelle Følger, saa tør vist ingen paastaa, at dette er Tilfældet for alles Vedkommende, og man behøver vist ikke at være nogen stor Profet for at kunne forudsige, at det ogsaa vil blive andre Aarsager, der vil føre Mænd og Kvinder til det offentlige Seksualklinikker. Der vil bl. a. efterhaanden komme en Del — og det er den, der især gør hele denne Sag alvorlig —, som med Hensyn til dette Problem, om jeg saa maa sige har staaet paa Skillevejen, som endnu har i sig den Opfattelse af Formen for Samliv mellem de to Køn, som endnu er Grundlaget for vort Samfund — Hjemmet og Ægteskabet —, men som ikke er mere rodfæstede, end at et Puf i den ene eller anden Retning kan blive bestemmende. For alle saadanne vil netop den Omstændighed, at Loven paabyder det offentlige at aabne og lette dem Vejen til at undgaa Følgerne af et Samliv, komme til at virke stærkt og maaske føre dem ind paa en Bane, som de muligvis ellers ikke vilde have betraadt.

Det er jo ikke selve Oplysningen inden